

दुर्दैवाच्या फेऱ्यात असताना

जेव्हा दैव फिरते माझे आणि लोक पाहातात तुच्छतेने
कुढत बसतो एकटा मी नशीबाला दोष देत हताशपणे

निष्फळ असतात ईश्वरास केलेल्या त्या निरर्थक प्रार्थना
काय अपयशी जीवन ! बोल लावतो मी माझ्या प्राक्तना

कुणी भाग्यवंत व्यक्ती पाहून मनी येते मी तसा का नाही ?
मीही दिसावया देखणा आणि तसाच मित्रसंपन्न का नाही ?

कलागुण त्याचे, शक्ती अन प्रभाव मजपाशी का नाहीत !
अत्यंत प्रिय असलेल्या गोष्टीही मला दिलासा देत नाहीत !

विचारांच्या गर्तेत मी असा मलाच तिरस्कृत पाहू लागतो
तुझी आठवण अलगद येते आणि माझा मोहराच बदलतो !

उषःकाली नभी झेपावणाऱ्या पक्ष्याप्रमाणे मन भरारी घेते
अन म्लान भूमी सोडून मधुर गीत गगन व्यापून टाकते

तुझ्या प्रेमाच्या मधुर आठवाने माझे सर्वांग मोहरून जाते
राजमुकुटही नकोसा होतो मज अन त्याचे भोगविलास ते

“Sonnet 29” by William Shakespeare

Translated by Abhay B. Joshi and Milind A. Toro